

# Theater: Flou, Toneelhuis

**Ze joeg vorig jaar haar publiek (of toch een groot deel ervan) zowat de zaal uit met Hout, een behoorlijk verbijsterende toneeltrip waar nauwelijks kop noch staart aan te krijgen was. Al fascineerde de creatie wel. Bovenal door het indringende klankenlandschap, het bijzondere decor en de prachtige belichte scènebeelden waarin Abke Haring en co rond dartelden, slopen en kropen.**

Haring heeft bijgeleerd. *Flou* ( \* \* \* ), jaagt de toeschouwers niet weg maar bespeelt hun verwondering en fantasie. Dat noemen we een meesterlijke zet! Het stuk start zinderend: een sober geklede oudere man (Han Kerckhoffs) omklemt de frêle hand van zijn jonge vrouw (Haring). Ze staren minutenlang roerloos de zaal in. Hierdoor ontstaat een zware, onheilspellende stemming. Als toeschouwer dein je mee op Senjan Jansens hypnotiserende, monotone geluidsgolven – die paradoxaal genoeg vooral de stilte tussen de man en de vrouw accentueren – en tast je met de ogen het machtige decor van beeldend kunstenaar Jean Bernard Koeman af.

Koeman ontwikkelde een claustrofobische, kille kamer bestaande uit een vloer en dreigend laag plafond. De tijd en de liefde tikken er druppelsgewijs weg. Druppels (zie er gerust tranen in) vallen uit het plafond in glazen karaffen en schalen. De ruimte verbeeldt niet alleen de leefruimte van het koppel maar staat evengoed symbool voor de staat van hun liefde. De verschillende lagen waaruit de ruwe vloer is opgebouwd zijn zichtbaar. Die inkijk in de structuur van de vloer intensifieert het gevoel dat je letterlijk door de muren in het huis (en de ziel) van het (voormalige) liefdespaar kijkt. De enige reden waarom de twee nog samenwonen, lijkt het benoemen van elkaars frustraties te zijn.

Haring legt beide personages ultrakorte zinnen in de mond die subtiel laveren tussen droge humor, absurde poëzie en ijskoude observatie. Haar ranke schriftuur is veeleer een componeren met woorden en stiltes dan een monteren van zinnen. Die 'stiltepartituur' vindt een perfecte tegenhanger in de schemerige, 'fluïde' lichtstreken van lichtontwerper Mark Van Denesse.

*Flou* is Haring op haar best. Het stuk is tegelijkertijd poëtische beeldende kunst en intrigerend theater. Decor, licht, geluid, spelers en rekvisieten versmelten tot een ijzingwekkend stilleven dat uiterst herkenbaar is en tegelijkertijd maximale invulling van de toeschouwer mogelijk maakt.

De enige stoorzender is het in slow motion bewegen. Haring tracht haar personages te laten bewegen zoals ze spreken: kort, afgemeten, sober en enigszins tragikomisch. Waar ze met de pen wél in slaagt, daar slaagt ze als regisseur/choreograaf/performer niet in. Nog niet!

Els Van Steenberghe  
Focus Knack, 18 december 2011

[Lees de recensie op Knack.be](#)